

Μετά τη Ναυμαχία του Ναβαρίνου.

Από τον Γιάννη Α. Μπίρη. Δημοσίευμα στην εφημερίδα «Ελευθερία». Μεσσηνίας

Μετά τη ναυμαχία του Ναβαρίνου, (20 Οκτωβρίου 1827) η βρετανική κυβέρνηση και οι κυβερνήσεις και των άλλων δύο ‘Μεγάλων Δυνάμεων’, με πολύ κόπο κατάφεραν να προσποιηθούν ότι η καταστροφή του τουρκο-αιγυπτιακού στόλου δεν θα επέφερε καμιά ουσιαστική αλλαγή στις σχέσεις τους με την Οθωμανική αυτοκρατορία, αφού πίστευαν ότι θα επιτευχθεί φιλικός διακανονισμός της Πύλης με τους Έλληνες!

Με μια θαυματική πολιτική κίνηση, παραιτήθηκε ο υπηρεσιακός πρωθυπουργός F. J. Robinson και στη θέση του τοποθετήθηκε ο πανίσχυρος και φιλότουρκος Arthur Wellesley. Ταυτόχρονα, **κλήθηκε σε απολογία ο ήρωας της ναυμαχίας του Trafalgar και επικεφαλής της ναυμαχίας του Ναβαρίνου ναύαρχος Edward Codrington**, επειδή είχε υπερβεί τις εντολές του αγγλικού ναυαρχείου! Ανακλήθηκε μάλιστα και ανέλαβε τη διοίκηση εκπαιδευτικών μονάδων του στόλου.

Στον ‘λόγο του θρόνου’ για την έναρξη των εργασιών του κοινοβουλίου στις 29 Ιανουαρίου 1828, ο βασιλιάς George IV μετά από εισήγηση του δούκα του Wellington, ‘δικαιολογώντας’ τη στάση των ‘Μεγάλων Δυνάμεων’, ανέφερε για τη ναυμαχία του Ναβαρίνου:

...« Στη σειρά των μέτρων που υιοθετήθηκαν με σκοπό την εφαρμογή του αντικειμενικού στόχου της συνθήκης (υπονοεί την συν-

θήκη της ‘τριπλής συμμαχίας’ της 6ης Ιουλίου 1827 στο Λονδίνο), έλαβε χώρα μια σύγκρουση, τελείως απροσδόκητη για την Αυτού Μεγαλειότητα, στο λιμάνι του Ναβαρίνου, μεταξύ των στόλων των δυνάμεων που είχαν υπογράψει τη συνθήκη και της Οθωμανικής Πύλης. Παρά την ανδρεία που επιδείχθηκε από τον συγκροτημένο στόλο, η Αυτού Μεγαλειότης θρηνεί γιατί αυτή η σύρραξη χρειάστηκε να γίνει ένα-ντίον της ναυτικής δύναμης ενός παλαιού συμμάχου. Αλλά έχει ακόμα την ελπίδα και την πεποίθηση ότι αυτό το «ατυχές γεγονός» δεν θα έχει σαν επακόλουθο τις περαιτέρω εχθροπραξίες και ότι δεν θα εμπο-δίσει τον φιλικό διακανονισμό των διαφορών που υπάρχουν μεταξύ της Πύλης και των Ελλήνων και προς τον οποίο θα προχωρήσουν για χάρη του καταφανούς κοινού συμφέροντος.»...

Με τη συνθήκη της Αλεξάνδρειας στις 19 Ιουλίου 1828, μεταξύ του Μοχάμεντ Αλή και του Edward Codrington, ο Ιμπραήμ αναγκάστηκε να αποχωρήσει από την Πελοπόννησο.

Τα γαλλικά στρατεύματα έφθασαν στο Πεταλίδι στις 30 Αυγούστου 1828 με σκοπό να επιβάλλουν την υπογραφείσα συνθήκη. Οι τρεις δυνάμεις απέστειλαν στην Πελοπόννησο γαλλικό εκστρατευτικό σώμα υπό τους Nicolas-Joseph Maison και Horace-François-Bastien Sebastiani. Αυτοί αφού παρέλαβαν την Κορώνη, την παρέδωσαν στον Έλληνα φρούραρχο Νικηταρά. Κράτησαν όμως ως έδρα τους το Νιόκαστρο και λίγο αργότερα και τη Μεθώνη. Οι Αιγύπτιοι του Ιμπραήμ, κατά τον George Finlay, μετά από συμφωνία στις 7 Σεπτεμβρίου 1828 με το Γάλλο στρατηγό Maison, ξεκίνησαν την αποχώρησή τους στις 16 Σεπτεμβρίου και την ολοκλήρωσαν στις 5 Οκτωβρίου 1828. Το γαλλικό εκστρατευτικό σώμα, παρέμεινε στην περιοχή για πέντε περίπου χρόνια και συνέβαλλε κατά πολύ, στην οργάνωση και στα έργα υποδομής του τότε νεοσύστατου ελληνικού κράτους, διασφαλίζοντας ταυτόχρονα τα συμφέροντα των ‘Μεγάλων Δυνάμεων’ στο πέρασμα για την Ανατολή. Το προτεκτοράτο είχε πια ετοιμαστεί.

ΤΕΛΟΣ

Πηγή : <https://eleftheriaonline.gr/stiles/apopseis/item>